

ки, които авторът лично е изпратил до Райнов и Гешов във Виена. Това е категорично засвидетелствано в общото им писмо до Раковски от 7/19 ноември 1860 г.²¹ Според това писмо те са получили по един екземпляр от всички негови съчинения, излезли до момента. Теофан Райнов признава „... че отдалечени от отечеството, нето знаями, че на белий свят имало такива книги...“²² Изразява нетърпението си, с което ще очаква всяка нова книга, и моли Раковски да му я изпраща.

Освен че приема с възторг вестника и трудовете на своя учител в народополезното дело, Райнов работи и за тяхното разпространение и популяризиране. Той трябва да изпрати книгите на Раковски в Прага, но поради големия интерес към тях, проявен от българските ученици във Виена, които ги разграбили да ги прочетат, Теофан обещава в писмото си до Раковски от 18/30 ноември 1860 г. да ги изпрати веднага след като бъдат прочетени²³. Отношението на Райнов към „Дунавски лебед“ се вижда в цялата му кореспонденция с Раковски. Той оценява необходимостта от разпространението му не само сред българите, а и сред „... тукашните славяни да го четат,“²⁴. Високо оценява и изразява всеобщото задоволство, че вестникът започва да се печата наполовина и на френски език /от бр. 16 от 7 януари 1861 г. нататък/, което създава възможност чрез него с българските дела да се запознаят и много чужденци²⁵. Райнов е загрижен и за финансирането на вестника, което естествено ще гарантира цялостната му сигурност - списване, печат, разпространение, увеличаване на тиража и читателите. В писмото му до Раковски от 6/18 октомври 1861 г. е отбелязано увеличение на абонамента, за когото става дума в конкретния случай, от един на четири броя²⁶. В същото писмо Теофан Райнов изразява пред Раковски готовността си, ако той има неплатени абонаменти във Виена, да му ги събере и изпрати. Това писмо показва не само желанието на младия карловец да работи за бъдещето на „Дунавски лебед“ и идеите, които се пропагандират на страниците на вестника, но и демонстрира неговото ново самочувствие на човек с позиция и влияние в средите на виенските българи.

В началото на 60-те години на XIX в. Теофан Райнов действително се утвърждава като водач на българите във Виена, които все повече се увеличават, както сам той пише „... в Вена учащи ся българи са умножиха на 26 души“²⁷. През тези години сред имената на пребиваващите в австрийската столица българи могат да се отбележат Димитър Павлович²⁸, Иван Грозев²⁹, Спас Иванов³⁰ и др. С Теофан Райнов се среща и Пандели Кисимов, отбивайки се във Виена³¹. От Виена Кисимов пише на 13 октомври 1860 г. писмо до Георги Раковски върху бланка на фирмата Гешоглу - Райнов³². Освен с млади българи с родолюбиви идеи и желание да работят за освобождението на българите, живеещи във Виена или посещаващи града,